

A Wemsical Serbia Ifjúsági és Kulturális Egyesület hiánypótló tevékenysége a Vajdaságban

Adott volt a Vajdaságban egy fiatalokból álló lelkes, kreatív csapat, akik a helyi ifjúság érdekében 2014-ben létrehozták és bejegyeztették saját szervezetüket, a Wemsical Serbia Ifjúsági és Kulturális Egyesületet, ezzel mintegy ernyőt, hálót biztosítva a helyi fiatalság számára. Tevékenységük egyedülálló, példaértékű, sokak számára követendő. Annak érdekében, hogy széles körben megismertessem a bennük rejlő erőt és tenni akarást, Vígi Lászlóval, az egyesület elnökével beszélgettem.

Gál Boglárka: Egy egyesület életre hívásához természetesen több személyre van szükség. Ezeknek az embereknek többnyire közös a céljuk, és mindenképpen van bennük tenni akarás. Kérlek, meséj arról, hogy miként alakult ki a kemény mag, miért merült föl az igény egy hivatalos szervezet létrejöttére! Mi a Wemsical Serbia története?

Vígi László: A tenni akarás talán úgy írható le az egyesületünk esetében, hogy nagy részünk pont a megfelelő korban volt (végzősök vagy frissdiplomások, 25-30 év közöttiek voltunk), és pont nem akadt semmi okosabb dolgunk. Tele voltunk ötletekkel, és az volt

a vágyunk, hogy itthon ne csak fogyasztói legyünk a kulturális programoknak. Ebben az időben megjelent egy kulturális hiány, egy fehér folt, aminek betöltéséhez az ötleteink kellettek. Adva volt egy baráti társaság, amely a középiskolás és egyetemista éveink alatt alakult ki a Vajdaság sok-sok helyéről, és valahogy ez a társaság jókor, jó helyen kezdett el mozgolódni. A Wemsical Serbia 2014-es megalakulásához képest több évet kell visszszámennünk az időben. A történet a Bobotáriával kezdődött, amely tulajdonképpen a Lábos Electric Orchestra zenekar informális rajongó- és baráti klubja volt. Talán innen indult az az egész közösség, amely megadta a Wemsical Serbiának a kreatív erőt, a merészséget és a spontaneitást. Amennyiben még távolabbra szeretnénk visszatekinteni, akkor a vajdasági magyarság egyik legfontosabb olvasztótégléig kell visszanyúlnunk, amely talán a Bobotária alapjait is lefektette, ez pedig a zentai Nyári Ifjúsági Játékok. Ez a fesztivál tizenhárom évet élt meg, 2012-vel bezárólag. A mi baráti társaságunk az elejétől kezdve, 2001–2002-től rendszeresen járt erre az eseményre. Az Ifjúsági Játékok végigkísérték a kö-

zépiskolás és egyetemista éveinket. Mindemellert voltak még egyéb rendezvények, ahol találkozhattak a hasonszőrűek, amelyek közül a legnagyobb jelentőséggel a Középiskolások Művészeti Vetélkedője bírt, és ezekkel még kéz a kézben jártak népzenei táborok, az Etno-camp Palicson, az ifjúsági táborok, a Mojo Club Zentán, az Annuska Moholon, a Floyd Óbecsén, a Művészklub Újvidéken, a Grand Café Szegeden, és ezeken kívül még egyéb helyek, ahol az évek alatt ez a társaság, illetve a többféle szubkultúrával rendelkező vajdasági magyarság találkozott. Valahogy így alakultunk ki. Ez a nagy kép. A sok kis beszélgetés, eszmecsere, buli ide vezetett.

G. B.: *Mi volt az oka, hogy nem maradtatok meg „csak” baráti társaságnak?*

V. L.: Az úgynevezett adószámmal rendelkező egyesületi formát azért vette fel ez a társaság, hogy hivatalosan is színre tudjunk lépni alapszabállyal, papíron megfogalmazott elvekkel és célokkal, valamint persze azért is, hogy tudjunk pályázatokat benyújtani. Az, amit a Wemsical Serbia csírájának tekinthetünk, 2014 júliusában indult az akkori lakásom nappalijában, Magyarokizsán. Ott volt a formálódó keménymag egy része: Oláh Dóri tervezőgrafikus, Horváth Tamás, a Wemsical Serbia későbbi alelnöke – aki az elsőszámú ötletgazdája volt az egyesületé alakulásnak, s emellett kapocs a magyarországi Wemsical Ifjúsági és Kulturális Egyesülettel, hiszen jó barátságot ápoltak Torma Tiborral, a szervezet elnökével – és az oromi Asztalos tesók. Ott és akkor, a lakásomban egy már alakulóban lévő fesztivál, azaz az első Malomfesztivál szervezésének a közepében találtam magam. A földön aprópénzből nyomtatott, de szépen mutató szórólapok, plakátok hevertek. A legnagyobb fellépő a Tudósok zenekar volt. Erősnek éreztük magunkat azzal, hogy önerőből, néhány hét alatt összehozunk pár dübörgő napot az oromi szélmalomnál. Én már nem is emlékszem igazán, hogy azon a nyáron pontosan mivel foglalkoztam a fesztivál körül. Mindenes voltam, azaz árultam a jegyeket, és intéztem az aktuális feladatokat. De ami a legfontosabb, hogy imádtam! Az egyszerű terepi munkákat még mindig szeretem... Plakátolás éjjel egykor, amikor alszik a város, megugatnak a kutyák, gerilla matricaragasztás a városban... Nekem ez a Wemsical Serbia. Ha már nem tanultam meg zenélni egy hangszeren sem, így egy kicsit kiélhetem a punkságot, még ha irodában is dolgozom napközben, és túlórában a

pályázatainkat számolom el jelentős késéssel a lejárt határidők után. Ami ugyancsak punk. Meg kell mondanom, nagyon türelmesek a pályázati rendszere(in)k, hogy tolerálják ezt a dilettantizmust. Csak abban bízom, hogy látják bennünk a jó szándékot. Az ő türelmük nélkül sem lenne Wemsical Serbia. Elkalandoztam, de ez fontos információ, és hálás vagyok.

G. B.: *Hogyan lettél te az egyesület elnöke, mi a te személyes utad az egyesületig és mi változott, fejlődött a 2014-es kezdet óta?*

V. L.: A munkahelyemből kiindulva, pályázatíróként talán azért lettem én az elnök, mert gyorsabban meg tudom oldani az adminisztrációs, jogi, banki és papirologiai részét a feladatoknak. Néha pont ez a legidegőrlőbb, amikor egy kreatív csapattal dolgozik az ember, főleg, ha ő nem is annyira kreatív. Tehát praktikus okai voltak az elnökségemnek. Egyáltalán nem vagyok vezér típus, csak néha támadnak ötleteim, amiket jobb, ha más valósít meg, mert nálam félúton elakadhat, inkább csak hümmögök, hallgatok, és mérlegelem a dolgokat a megvalósítás helyett. Egyébként azt hiszem, hogy csapatpszichológus vagyok. Meg-

hallgatom mindenkinek a baját, és próbálunk együtt egy szebb jelent és jövőt építeni. Ha az elnök azt jelentené, hogy én vinném előre a csapatot, az nem volna igaz. Itt a csapat minden tagja buzog, és néha ők emlékeztetnek arra, hogy mi mindent kellene tenni, elintézeni ahhoz, hogy továbbhaladjanak a dolgok. Ez egy folyamat. Azt is mondhatnám, hogy demokratikus anarchia. Többnyire meglehetősen szétszórtak vagyunk, és próbálunk egy rendszert kialakítani már öt éve. Erre azért is kell odafigyelni, mert egyre inkább komolyodik a Malomfesztivál. Ehhez pedig öszszeszedettség szükséges.

A személyes utam az elnökségig talán úgy írható le, hogy számos érintkezési pontom volt 2004-től, de még régebből fogva sok-sok emberrel, akik ma a Wemsical Serbiát és holdudvarát alkotják. Én is jártam le Bobotár-bulikba, még ha nem is voltam Bobotária „állampolgára”. Szerveztünk Óbecsén pár Lábos Electric Orchestra bulit a Középiskolások Művészeti Vetélkedőjére, magát a vetélkedőt is, amelynek elnökségi tagja voltam 2018-ig. Így alakult.

G. B.: *Kik még az egyesület tagjai, ők milyen tevékenységeket vé-*

Malom bejárat (fotó: Ocskó Ferenc)

geznek, hogyan tudnak hozzájárulni a közös munkához?

V. L.: Itt meg kell állnunk egy pillanatra. Nálunk a tagság egy kicsit flexibilis kategória, sőt formálisan nem is létezik. Nincs senkinek se tagsági kártyája, és tagsági díjat sem kell fizetni. A tagságot az egyesületben leginkább úgy lehet kezelni, hogy mindenki, aki már eleve besegít, szervez, megold, már tagnak tekinthető, mert hozzáadott valamit. Tehát az egyesület tagjai mind-mind vagy általános iskolai, középiskolai vagy egyetemista cimborák, vagy a fent említett valamikori Bobotár-mozgalom baráti köréből származó emberek. Ha nem lettek volna a korábban említett események, helyek, akkor lehet, hogy ezek a kapcsolatok soha nem jöttek volna létre. A tagságot illetően sokfélék vagyunk. Van, aki zenész vagy nyelvtanár, van, aki slam poetry-vel kacérkodik, és van, aki hobbi tájépítész, diplomás tájépítész, mezőgazdasági mérnök, kertész, grafikus, szociológus, közgazdász, andragógus, munkavédelmis. Vagyunk többen elméleti és amatőr öko-harcosok, van, aki regényeket ír, van, aki újságot, vannak facérok, stabil párcapcsolatban élők, családosok, vannak húsevők, bohémek, hedonisták és vannak vegetariánusok, meditálók, jogászok is. Az egyesületen belül van két fő operatíva, a Malomfesztiválé és a kaláká mozgalomé, a kettő között egyértelműen vannak kapcsolódási pontok.

G. B.: A Wemsical Serbia nevéhez három igazán elhíresült projekt köthető. Gondolok itt most a GoSk8Days-re, a Malomfesztiválra és a Kalákára a Baráthok Kútjánál. A GoSk8Days-t az elmúlt évben már nem rendeztéték meg, de úgy gondolom, mégis olyan eseményként tartható számon ez az egy-két napos rendezvény, amely a környék fiataljainak sokat adott. Kérlek, mesélj arról, hogy a magyarkaniz-

zsai Tisza-parti betonpálya hogyan telt meg étellel ezeken az alkalmakon!

V. L.: A GoSk8Days a gördeszkázás világnapjához köthető esemény volt, amit három alkalommal szerveztünk meg. Remélem, hogy fogjuk tudni folytatni, mert idáig ez volt az egyetlen szervesen összefonódó komolyabb, nagyobb fajsúllyal rendelkező rendezvényünk a magyarországi Wemsical Egyesülettel. Legutóbb részünkről, vagy lehet, hogy csak a magam részéről a kapacitáshiány miatt nem szerveztük meg az eseményt. Ehhez hozzátartozik a másik két projekt térhódítása mind anyagi, mind humán erőforrás szempontjától. A Malomfesztivál és a kalákázás ötlete, eszméje egyszerűen nagyobb operatív csapatot tudott megfogni, ösztönözni úgy, hogy önkéntes alapon is szerveződjön. Ezeknek a projekteknek nagyobb talán a közösségépítő ereje, illetve ezeknek a szubkulturális háttere már eleve adott volt, míg a GoSk8Days-hez kevesen voltak idáig olyan gördeszkázók, görkorisok Magyarkanizsán és környékén, akik életképesse tudták volna tenni – vagy lehet, hogy csak mi nem kérdeztük meg őket elég pontosan. Én személy szerint

őszinte tisztelője vagyok az extrém sportkultúrának, legyen az havon, vízen, levegőben, hegyen, porban, betonon, még ha nem is műveltem annyira, csak görkoriztam közel tíz évig. 2015-től 2017-ig szerveztük a GoSk8Days-t, és már az első világversenyeget nyerő BMX-esek és gördeszkázók mutatkoztak be. Sokat építhettünk a Wemsical kapcsolatrendszerére. Most, hogy így beszélgetünk, egyre inkább azt gondolom, hogy a GoSk8Days-nek meg volt és meg is van a létjogosultsága, hogy Magyarkanizsán kialakítson egy olyan gördeszkázási lehetőséget, gördeszkapályát, amit a jövő generációja is használhat. Ezt a most tizenhat hónapos fiam miatt is mondom. Legalább neki legyenek meg a lehetőségei, amik nekem nem adtak meg. Talán ezért kellene újból szervezni ezt a vetélkedőt, ideszoktatni és rászoktatni az érdeklődőket, hogy ez a szubkultúra is életképes és létezik. Másrészt azonban kevesen vagyunk szervezők ebből a szubkulturából, hogy hiteles rendezvényt tudjunk csinálni. Mondjuk Magyarországon már ismerték a vetélkedőt, de Belgrádot, Újvidéket, Temesvárt, Eszéket is el kellene érni, hogy igazán nagyot robban-

Baráthok Kútja tábla (fotó: Szaitz Éva)

Vígi László GoSk8Days (fotó: Szerda Zsófia)

jon a GoSk8Days, ahhoz pedig el kellene járni ezekre a pályákra, ismerkedni, kapcsolatokat építeni. Amíg a kapcsolati háló fejlesztését csak kicsiben tudtuk megvalósítani a GoSk8Days-nél, addig a Malomfesztivál esetében ezt a mai napig tudjuk éltetni, többek között azért, mert ott még elegenden vagyunk a szervezésben, most is Csehországban vannak ketten közülünk a Crossroads és a Colours of Ostrava fesztiválokon, ahol új kapcsolatokat építenek.

G. B.: *Az oromi Malomfesztivál egyedi hangulatával, miliójével, szabadságával igencsak kedvelt eseménnyé nőtte ki magát mostanra szinte minden korosztály számára. Menjünk vissza a kezdetekhez, honnan jött a fesztivál ötlete?*

V. L.: A fesztivál ötlete azon a már említett nyáron pattant ki, 2014-ben. Ha minden nálam levő információ pontos, és miért ne lenne az, akkor a fesztivál ötlete az egyik fő bobotár-legénytől, Asztalos Kristóftól és a családjától származtatható. A szülők mondták egy pillanatban a fiaiknak – mert Erik, a másik Asztalos testvér is nyakig

benne van a mai napig –, hogy gyerekek, csináljatok egy fesztivált, mert kell, szükség van rá. A szülők is igényelték, a srácok, Bobotária népe és az Nyári Játékok nemzedéke, az alternatív közeg is.

G. B.: *Hogyan fejlődik évről évre a fesztivál?*

V. L.: Vitákkal és tapasztalatokkal. Minden évben sok zsáknyi tapasztalattal fejezzük be a rendezvényt, majd a rákövetkező évre szerencsés helyzetben megmarad az a zsák, kevésbé szerencsés helyzetben a zsák lyukas, lassan kifolyik belőle az a sok tapasztalat, és ugyanott vagyunk, ugyanolyan ad hoc, kapkodós helyzetekkel, mint az előző évben. A fesztivál első négy éve legalábbis, azt gondolom, így nézett ki. Az egyik vigaszom az, hogy az már fejlődés, ha nem mindig ugyanazokat a hibákat követjük el, hanem az új lépések miatt, új buktatókban botlunk meg. Ezt az aspektust félretéve, a fesztivál egyik fő vezérelve a kezdetektől fogva, hogy olyan módon haladjon, amely fejleszti a helyi közösséget. A fesztivál adjon valamit a helyi közösségeknek hosszútávon is, hogy

egy win-win helyzet álljon elő. Adott egy fanatikus csapat, akik tényleg örömet lelik abban, hogy teret kapnak, kiélhetik a kreativitásukat, és maradandót alkothatnak. Mindezt a szabadidejükben, a szabadságuk ideje alatt, önkéntes alapon. Ez a „kísérlet” tudatosan 2015 óta, a második Malomfesztivál óta folyik. Nem csak szórakozás ez nekünk, hanem egy építkezési folyamat is, ami nagyon sokat ad a közösségnek.

G. B.: *Milyen fesztivált szeretnétek ti mint szervezők igazán? Elértétek-e már azt?*

V. L.: Nem értük el, és nem is fogjuk sose elérni, remélhetőleg. Ez egy állandóan alakuló kép. Jó lenne egy olyan fesztivált csinálni, ami után nyugodtan fekhettek le, hogy például az a plusz program, amit szervezünk, nem termel szemetet. Részt vettem 2015-ben egy nemzetközi képzésen, akkor alakult ki bennem az a kép, hogy csakis úgy érdemes a fesztivált csinálni, ha olyan argumentumokat képes lefektetni, amelyek bizonyítják a fesztivál létjogosultságát, életképességét, és – csúnya szóval élve – hosszútávon a rentabilitását is. Erre nyilvánvalóan az a válasz, amivel az én lelkem is összhangban állt, hogy a Malomfesztivált megelőző építő- és egyéb kreatív táborokban olyan produktumok szülessenek, amelyek a helyi értékekkel, a szélmalommal, Orommal, a kanizsai tájegységgel, a pusztával, a Járással foglalkoznak – a fesztivált építő táborban az önkéntesek olyan létesítményeket állítsanak fel, amelyeket a falu egész évben használni tud, szépíti a környezetet, illetve, nem mellékesen, kiszolgálja a Malomfesztivál igényeit is. Talán idén, a hatodik Malomfesztiválra tudjuk érzésem szerint először azt a hangot megütni és azt a rendszert felállítani, amit az elejétől kezdve szerettünk volna. Nevezetesen, hogy a fesztivál területe rendel-

Csapat GoSk8Days (fotó: Takács Borisz)

kezden egy olyan állandó jellegű infrastruktúrával, amit az elmúlt évek alatt építettünk fel, és még építünk idén is, és amire büszkék lehetünk. Hosszútávon kiszolgálja a fesztivál igényeit, egyúttal ad is egy maradandó infrastruktúrát a helyi közösségnek, az 1500 fős falunak. Ehhez tartozik még egy lelki vívódásom. Sajnos, fesztivált szervezni nem lehet hulladék nélkül. Mind a carbon-footprintet figyelembe kell venni, hiszen a technika, a fellépők és a fesztiválozók le-fel utaznak Oromra. Ha minden fesztiválozó eldob egy csokipapírt, chipszes zacskót, már akkor hiába minden öko-szlogen a fesztivál körül. Ez egy sor filozófiai és öko-etikai kérdést nyit meg, és felvetődik a kérdés, hogy 2019-ben van-e értelme bármilyen lépést megtennie az emberiségnek, bármit is csinálnia, az egymásra és a természetre való figyelésen, a konzumerizmus bojkottálásán kívül, mintegy aktív-passzív állásfoglalást felvenni, hogy van-e értelme bármilyen emberi tevékenységnek, aminek főleg a profittermelés a célja a természeti értékek feláldozása árán? Nem kell klímatudósnak lenni, hogy rettegjünk. Egy ismerősöm mondta nemrég, hogy a gyermekeink vagy megsülnek, vagy szomjan halnak, és emellett nem lehet elmenni – na, most minderre itt vagyunk mi is, csináljuk ezt a közösségi élményt, a Malomfesztivált. Némi odafigyeléssel és népműveléssel kevesebb

szemetet próbálunk magunk után hagyni, de attól az a szemét még ott van. Egy olyan rendezvény által, amit nem is muszáj csinálni. Egy konfúz és ellentmondásos időszakban élünk, amelyben a kultúrát, az összejöveleteket természetbarátabbá kell tenni. Ezen dolgozunk. Egy olyan közösséget szeretnénk létrehozni, amely nem fogyasztani jön Oromra, hanem fejlődni és egy új jövőt építeni. Nagyon fontos a jövőbeli Malomfesztiválokra nézve, hogy az az elvrendszer, a környezetbarát vagy -kímélő megoldások alkalmazása terjedjen a fesztiválozók mindennapjában is.

G. B.: *Ez utóbbi gondolataidat is egyet tudok érteni, és nagyon fontosnak érzem, hogy a fesztivál igyekszik példaértékűen környezettudatos lenni. A harmadik nagy esemény, amely említendő, az ilonafalvi Baráthok Kútja, amely évről évre kalákában épül, szépül. Hogyan csöppentél bele ebbe a történetbe? Kik vesznek még részt benne?*

V. L.: Ez talán a legfontosabb projekt számomra, mert talán mondhatom, hogy én voltam az egyik szellemi és operatív kezdeményezője a történetnek. Ez megint olyan dolog, mint a Malomfesztivál: nem vagyok zenész, sem művész, de jó lenne kultúrát csinálni. Itt pedig elmondhatom, hogy sem építész, sem tájépítész nem vagyok, de kell a szép. Így

lett a Baráthok Kútja, azaz a kalákában megújult Baráthok Kútja, ami egy több, mint száz éves fűrt ártézi kút. Sok történet, helyi legenda fűződik hozzá, Tolnai Ottó Kossuth-díjas költő művészetében is megjelenik. Az ottani víz és sár ugyanolyan gyógyító, mint a magyarkaniszi gyógyfürdő vize. A helyiek fürödtek is ott, és eredeti funkcióját is használják, azaz ott itatták és itatják a csordát és a nyáját a mai napig.

A vajdasági kaláka ötletének egyik fő emberével, Hajdú Lászlóval 2012-ben ismerkedtem meg. Ő épp Indiából jött haza, én pedig oda tartottam három hónapra, s egy közös ismerősünk hozott össze, hogy Laca segítsen pár tippel. Laca mesélt az indiai tájélményéről. Először hallottam ezt a szót. Hazatértemkor tartottunk egy közös, teltházas előadást Indiáról, és ez további beszélgetéseket és egy barátságot indított el. Közösen ötleteltünk arról, hogy mi lehetne hasznos a környéken. Így merültek fel különböző tájépítészeti megoldások alkalmazásai Magyarkanisznán: fűzépítmények létrehozása vagy akár nagyobb ívű kalákák szervezése. Laca már több kalákán vett részt, én pedig úgy gondoltam, hogy egyre el kell mennem. 2015 tavaszán találkoztam Herczeg Ágnessel, az Ars Topia Alapítvány elnökével, és vele közösen kezdtük el a vajdasági kaláka tervezését. Az Ars Topiáról annyit kell tudni,

hogy ők a fürdő- és közösségépítő kalákamozgalmat kezdeményezők. Egy hihetetlen csapat. Hatalmas szolgálatot végeznek a Kárpát-medencében. Csodatevők. 2015-ben kalákáztam is Erdélyben az Apor Lányok Feredőjénél. Ezután e-mail e-mailt követett, és 2015 őszén már egy lakossági fórumon arról beszélgettünk, hogy Kanizsa községben hol legyen a kaláka. Ezen a fórumon mindannyian bemutakoztunk, és elmondtuk, hogy jó és szép dolgokat szeretnénk megvalósítani, ami a közösségépítés mellett a turizmus javára is válik. 2019-re már kijelenthetjük, három évnyi önkéntes munkával a Baráthok Kútja megépült, valamint, hogy a magyarkanizsai strandon két fűzépítmény szépíti a Tisza-partot. Eddig ennyit kalákáztunk össze. Ajánlom a kedves olvasóknak, hogy kövessék az Ars Topia Alapítvány csatornáit, írjanak nekik, és jelentkezzenek kalákázni, akár Erdélybe – ahol már lassan 20 éve vannak akciók –, akár a Felvidékre vagy a Vajdaságba. Kivételes emberi kapcsolatok és együttműködések jönnek létre egy-egy kaláka alkalmával. Ahogyan az oromi szélmalom környékén megépült elemek, úgy a Baráthok Kútja és a fűzépítmények is úgy épültek meg, hogy az tájbarát legyen, mintegy beolvadjon a környezetbe.

G. B.: *Mit gondolsz, a fent említett eseménynek mekkora közösségformáló, építő ereje van? Melyik tevékenységet tapasztalod leginkább közösségépítőnek? Melyik miben különbözik, mások-e szerinted a hatásaik?*

V. L.: Az a zseniális a kalákában és a Malomfesztiválban, hogy ez a kettő már valahol összefolyt, ami a szervezői, a tájépítészeti, tervezői és a kivitelezői szekciót illeti. Nem tudott volna a Malomfesztivál úgy fejlődni, ha nincs a kaláka 2016-ban. Lényegi, eszmei különbség nincs a kettő között, annyi, hogy

operatív szinten talán más szervezői megoldásokat igényelnek. Mindkét helyen hihetetlen intenzitású munka folyik le rövid idő alatt, és a közös munka alatt a résztvevők beszélgetnek.

G. B.: *A Malomfesztiválon és a kalákán kívül mi történik még, melyek a Wemsical Serbia egyéb, kevésbé látható tevékenységei?*

V. L.: Lényegében jóval többet kellene foglalkoznunk az eredményeink láthatóságával és fenntarthatóságával, illetve a külföld vagy akár a balkáni, és itthoni szerb nyelvi közeg irányába való kommunikálással, mert van mire büszkének lennünk. Itt nem csak magunkra gondolok, hanem az összes tájbeli és épített értékeinkre úgy általában. Úgy gondolom, hogy a vajdasági magyarság le van maradva abban, hogy értékeit meg tudja mutatni, kifelé tudjon jól kommunikálni. Amilyen megoldások pedig vannak, abból legtöbb esetben hiányzik a kreativitás és a humor is.

Tavaly szerveztük meg először a Malomfesztivállal párhuzamosan az I. Vajdasági Üzleti Találkozót,

idén pedig jön a második felvonás. Értelemszerűen ez biztosan nem az első és második üzleti találkozó a Vajdaságban, de az első ilyen a mi szervezésünkben. Tavaly a cégek társadalmi szerepvállalását vesztük ki, idén pedig a szívemhez igazán közel álló témát járjuk körül, az pedig a vajdasági magyar idegenforgalom lehetőségei és összekovácsolása. Ennek a megszerzésében sokat segít a Vajdasági Baráti Egyesület és a Vajdasági Ifj. Vállalkozók Egyesülete.

G. B.: *A Wemsical Serbia megnyílna tudja aktivizálni, bevonná a vajdasági fiatalokat a tevékenységeibe? Gyűlnek-e a már meglévő események köré aktív fiatalok, csoportok?*

V. L.: Nem tudunk olyan terepi munkát elvállalni, hogy az ifjúságot célirányosan felkeressük, de tulajdonképpen mindig is panta rhei-alapokra fektettük a működésünket, és úgy voltunk ezzel, hogy akinek tetszik az, amit csinálunk, az felszállhat a vonatra. Nagyon örülünk minden segítségnek. Vajdasági fiatalokról nem beszélhetek,

Malom csapat

mert, mint mondtam, nem tudunk kampányszerűen promózni és toborozni. De helyi szinten idén is meg tudtuk találni az új arcokat a Malomfesztiválra és a kalákára is, s köztük nagyon sok a fiatal.

G. B.: *Milyen más szervezetekkel működik együtt a Wemsical Serbia?*

V. L.: Elsőként egyértelműen az algói Wemsicalt említeném, lehet, meg se alakultunk volna, ha nem lett volna ez az együttműködési vízió a két baráti kör között. Nagyon fontos partnerünk a szegedi Grand Café is. A budapesti Cseh Központtól idén egy olyan gesztust kaptunk a Crossroads fesztiválon való részvétellel, amit nem is tudom, mikor és hogyan tudnánk viszonzni. Talán soha. Velük színesebb a világ. A kalákát illetően pedig a budapesti Ars Topia Alapítvány megkerülhetetlen. Ők az irányítóróny a kalákában. Nélkülük nem lépünk, ők a tanítók, a mesterek. A Vajdasági Baráti Egyesület szintén nagyon fontos kapocs, mégpedig egy nagyon komoly, a Vajdaságból elszármazott üzleti és értelmiségi körrel, amely idén már másodszor partnere a fesztiválnak. Idén és jövőre részt veszek egy képzésen, amit a brüsszeli Marcel Hicter Alapítvány szervez európai kulturális menedzsment témában. Ez az alapítvány felvállalta az észak-írországi, izlandi, görögországi utak költségeit. A képzés költségeinek fedezésére pedig közösségi gyűjtésbe kezdtem, amire fantasztikusan reagáltak a barátaim, ismerőseim és ismeretlenek is. Ez is hihetetlen számomra. Mérhetetlen szeretet vesz és vett minket körül az elmúlt öt év alatt. Még a rendőrség is szeretett minket idáig, s a rendezvényeinknek nem szabott gátat, és nem voltak komoly homlokrancolások, mindent meg tudtunk beszélni. Hálával fogadunk minden professzionális, tiszteletteljes és méltányos hozzáállást.

G. B.: *A Wemsical Serbianak van-e, volt-e korábban együttműködése a Nemzeti Művelődési Intézettel, illetve a Vajdasági Magyar Művelődési Intézettel?*

V. L.: 2018-ban a Malomfesztivál adott helyet a Kultivál vajdasági állomásának, aminek a vajdasági koordinátora a Vajdasági Művelődési Intézet volt. Ennek nagyon örültünk, mert a Nemzeti Művelődési Intézet és a VMMI a fő intézmények közé tartozik, amelyek komoly kutatói, objektív helytörténeti, kulturális antropológiai és közösségépítő tevékenységet folytatnak. Megtiszteltetés volt ebbe a körbe bekerülni. Sokat tanultunk az együttműködésből. Ezen kívül 2017-ben a Csongrád Megyei Igazgatóság által szervezett csoportnak mutattuk be a Baráthok Kútját.

G. B.: *Hogyan látod az egyesület jövőjét?*

V. L.: Ahhoz, hogy úgy működjünk, ahogyan szeretnénk, még láthatóbb és szerethetőbb eredményekkel, napi 24 órán át kellene foglalkozni az egyesület dolgaival, gondolok itt az állandó kapcsolatteremtésre, pályázatírásra, közösségépítésre, terepi munkára, lobbizásra. Már-már egy munkahelyként

kellene felfogni. Ha jobban belegondolok, néha el is vesz annyi időt, mintha munkahely lenne, pedig ez csak civilkedés, nonprofit szektor. Ebből fakadóan a szabadidőnkkel „játszunk”, sokszor a családdal töltendő vagy az alvás idejét feláldozva. Nos, itt kell megállni egy percre, és elkezdni gondolkodni... És még mindig gondolkodom. Többek között egyensúlyba kell hozni a munkával és a magánélettel ezt a tevékenységet. Per pillanat ebben a fázisban állok. De ezeknek a barátságoknak, tevékenységeknek, projekteknek, együttműködési képleteknek és lehetőségeknek mindenképp tovább kell élnie, csak néha úgy érzem, kevesen és kevesek vagyunk mi ehhez, mert rengeteg a tervünk és az álmunk, csak nem jutunk oda, hogy mindent el tudjunk indítani, vagy befejezni – nem beszélve a rengeteg határidőről, papirologiáról, és az excel táblázatokról. De a végén úgyis minden megoldódik! Lényegében egy teszt, egy kísérlet a Wemsical Serbia tevékenysége, amit már 2014 óta csinálunk. Szerintem a jövőben is ebben maradunk, egy tesztfázisban. Pont ettől izgalmas, még bármi megtörténhet. Szeretni kell a változást és változni is szükséges.

GÁL BOGLÁRKA 2010-ben diplomázott a Szegedi Tudományegyetem Juhász Gyula Pedagógusképző Karának andragógia BA szakán, majd 2013-ban kulturális mediáció MA végzettséget szerzett. 2010. szeptemberétől 2018. január végéig az Algói Faluház és Könyvtár művelődésszervezője volt. Jelenleg az NMI Művelődési Intézet Nonprofit Közhasznú Kft. Csongrád Megyei Igazgatóságán dolgozik közművelődési referensként.

VÍGI LÁSZLÓ Újvidéken született 1984. október 2-án. 1996-ig Temerinben élt, majd Óbecsére költözött, ahol befejezte gimnáziumi tanulmányait. Ezt követően 2009-ben szerezte meg az MA fokozatot angol nyelv és irodalom szakon. 2010 és 2011 között a Képes Ifjúság hetilapot szerkesztette, tíz évig a Középiskolások Művészeti Vetélkedőjének szervezője. 2010 óta Magyaránizsán él, a Tisza-menti Információs Fejlesztési Központban EU-pályázati referensként dolgozik, valamint szerb és angol bírósági fordítói munkát is vállal. A kezdetektől, tehát 2014 óta a Wemsical Serbia Ifjúsági és Kulturális Egyesület elnöke.